

Nr 39.

Av herr **Carlsson, Olof, m. fl.**, om ökat anslag till försäkringsrådet.

Enligt statsverkspropositionen (femte huvudtiteln) har Kungl. Maj:t hemställt, att till försäkringsrådets verksamhet för budgetåret 1932/1933 måtte anvisas ett extra förslagsanslag av 62,800 kronor.

Den statistik, som lämnas i propositionen, utvisar, att antalet ärenden hos försäkringsrådet år för år ökats i hög grad. År 1922 inkommo 1,773 ärenden; år 1930 4,534, och enligt vad vi inhämtat inkommo under 1931 5,160 ärenden. Balansen utgjorde enligt statsverkspropositionen den 30 juni 1931 2,258. Statsrådet framhåller även (sid. 79), att antalet till försäkringsrådet inkomna ärenden under de senaste åren stegrats i synnerlig grad, samt att de balanserade ärendena nått ett antal som i betraktande av de rättssökandes intresse av målens avgörande inom rimlig tid måste anses betänkligt stort.

Statsverkspropositionen innehåller en kalkyl (sid. 79), enligt vilken med den arbetsstyrka försäkringsrådet nu har eller skulle komma att erhålla omkring 5,760 mål skulle kunna avgöras om året. Härvid göres dock den reservationen, att man måste räkna med minskning av denna siffra på grund av arbetsminskning vissa tider av året. Under förutsättning, anför statsrådet, att ytterligare stegring av de inkommande ärendenas antal icke ägde rum, skulle antalet balanserade ärenden kunna *sakta* nedbringas.

Så gott som varje år har målens antal ökats i mycket hög grad. Ändock torde besvärsmålens antal i förhållande till olycksfallsfrekvensen icke kunna betecknas som oproportionerligt stort. Det finnes därför ingen anledning antaga att stagnation skall inträda. Man måste räkna med ytterligare ökning, och det är väl icke osannolikt att målens antal redan under 1932 når upp till eller överstiger siffran 5,760. Under sådana omständigheter skulle balansen ej kunna nedbringas något alls; den skulle säkerligen i stället komma att ökas. Men även om, mot all sannolikhet, ärendena icke skulle komma att ökas, skulle det komma att dröja allt för länge, kanske flera år, innan balansen erhåller rimliga och riktiga proportioner. Detta kan ej anses försvarligt.

Då en särskild specialdomstol inrättades för behandling av olycksfallsförsäkringen, var ett av motiven, att målen därigenom skulle erhålla en snabbare handläggning än om dessa skulle gå till de allmänna domstolarna. Detta mål kan ej ernås, om icke rådet utrustas med tillräckliga

arbetskrafter med behövlig kompetens. Det oroväckande stora antalet balanserade ärenden visar i vad mån önskemålet kunnat uppfyllas.

För dem, som genom olycksfallsskada fått sin ekonomiska existens plötsligt rubbad, är det av oerhörd betydelse att de ej skola behöva vänta veckor eller månader innan de få den ersättning, som lagen tillförsäkrar dem — framför allt bringas familjeförsörjare härigenom i ett svårt ekonomiskt läge, som de först efter lång tid, kanske aldrig kunna reparera.

De fyra ledamöter inom försäkringsrådet, vilka representera arbetsgivarna och arbetarna, hava i reservation hemställt, att anslaget till försäkringsrådets verksamhet måtte — utöver den av rådets majoritet begärda ökningen 16,000 kronor — höjas med ytterligare 15,000 kronor; vilket belopp borde användas till avlöning av en ledamot och en föredragande eller på sätt som för arbetets gång eljest finnes lämpligt. Till stöd härför hava reservanterna anfört bland annat, att det av rådet framlagda förslaget — vilket med hänsyn till Kungl. Maj:ts cirkulär den 12 juni 1931 begränsats i möjligaste mån — icke skulle möjliggöra ett tillräckligt snabbt avarbetande av rådets arbetsbalans, därvid särskilt måste beaktas att klagandena hos försäkringsrådet i allmänhet utgjordes av obemedlade personer, för vilka det vore av största vikt att inom rimlig tid få sina ersättningsanspråk slutligt reglerade. Enligt reservanterna hade rådet uppenbarligen *ej heller i tillräcklig grad räknat med fortsatt ökning* i antalet ärenden hos rådet.

Det kan enligt vår mening icke få fortgå längre, att de skadade skola få vänta oskäligt länge på sina skadeersättningar. En väsentlig förstärkning av försäkringsrådets arbetskrafter måste därför äga rum. Den av representanterna på sin tid begärda höjningen torde näppeligen täcka behovet. Försäkringsrådet bör kunna räkna med arbetskrafter, så att det kan möta även en icke förutsedd större ökning av antalet mål; ävensom bli i tillfälle att i större utsträckning än vad som hittills ägt rum infordra och granska försäkringsinrättningarnas beslut. Försäkringsrådet måste även se till, att det har fullt kompetent personal, men sådan kan ej erhållas om avlöningsmedlen äro för lågt tilltagna.

I samband med frågan om ökat anslag till rådets verksamhet anse vi oss böra påpeka att de bidrag till bestridande av omkostnaderna för försäkringsrådets och riksförsäkringsanstaltens verksamhet, som enligt 16 § olycksfallsförsäkringslagen skola erläggas till statsverket av försäkringsinrättningarna, uppgå till avsevärda belopp. Sålunda redovisas för budgetåret 1931/1932 ej mindre än 1,050,000 kronor.

Huru stor ökning av anslaget utöver vad Kungl. Maj:t föreslagit man bör beräkna för nästa budgetår är beroende bland annat av den eventuella ökningen av antalet inkommande mål. Det av reservanterna då beräknade beloppet synes oss vara alltför knappt. Även med en sådan ökning är att befara, att balansens minskning kommer att dröja oskäligt länge. Vi anse därför, att ökningen bör sättas lägst till 20,000 kronor. Huru

medlen skola disponeras torde väl överlåtas åt Kungl. Maj:t att efter förslag av försäkringsrådet bestämma.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte till försäkringsrådets verksamhet för budgetåret 1932/1933 anvisa ett extra förslagsanslag av 82,800 kronor.

Stockholm den 20 januari 1932.

Olof Carlsson.

Albert Forslund.

Gustaf Strömberg.